

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Er du vores nye præst og teologiske medarbejder? Se mere på israel.dk

Ela - en herboende israeler - udfordrede og blev selv udfordret under overskriften: »Om at være jøde og israeler i Danmark i dag«.

De to studerende fra Israel, Jenya og Paul, er i Danmark indtil efter påske. De var med på dagen og delte deres stærke vidnesbyrd.

»Det var svært at give slip på dem - og det var svært for dem at give slip på os«, fortalte Konrad (tv.) fra KFS' ledertrainingscenter om mødet med en gruppe palæstinensiske studerende, som han og andre LTCere mødte på deres tur til Israel i februar/marts. Henrik Nymann Eriksen (th.) fra Luthersk Missions Højskole holdt aftenens festtale under overskriften: »Når jøden Jesus møder os: »At møde Jesus er for os også ofte forbundet med oplevelsen af at være genkendt, som den jeg er uden al sminken. Han ved hvem jeg er. Han har set mig«.

Missionen blev fejret Arne H. Pedersen

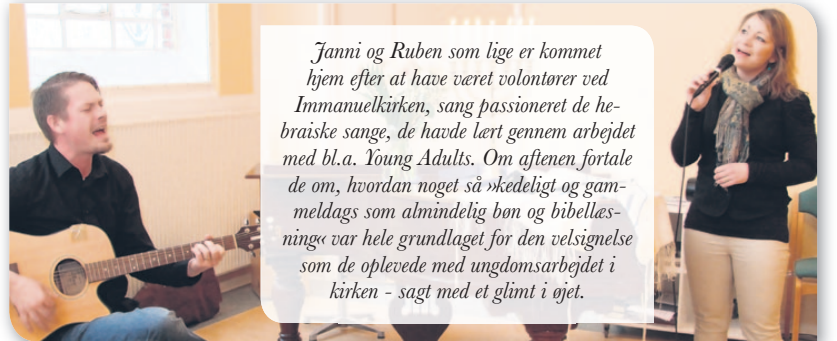
Omkring 100 mennesker i alle aldre var lørdag den 16. marts samlet i Bethania i Herning for at fejre Israelsmissionens arbejde på baggrund af temaet »Tro, dåb og identitet«. Det var en intens og indholdsrig dag med en tour de force gennem det arbejde og den vision, som står centralt i Israelsmissionens arbejde: At række evangeliet tilbage til det jødiske folk. Både temaet og visionen blev levendegjort af fortællinger fra fortid og nutid og perspektiveret af stærk undervisning og inspirerende forkyndelse.

Professor ved Menighedsfakultetet i Aarhus Peter Legarth åbnede dagen med at konstatere hvor påfaldende det er, at når der skete noget nyt omkring Jesus eller i den første menighed, så var dåben altid inde i billedet - også når der skulle krydses grænser og brydes nyt land. Bodil Skjøtt aktualiserede emnet efterfølgende ved at fortælle om, hvordan synet på dåb er meget varieret indenfor den messianske bevægelse: »Dåben er vigtig«, konstaterede hun, »men det er heller ikke uproblematisk at blive døbt, da dåben for mange jø-

der forbindes med at aflægge sig sin egen jødiskhed«. Med de ord begyndte dagen og her på siden kan du se og læse mere om, hvad der siden skete.

Tak til Gud for et godt årsmøde og israelsstævne. Tak til alle som mødte op og gjorde dagen festlig. På israel.dk kan du finde meget mere om dagen - se billeder, video fra vore udsendte medarbejdere mm.

(Foto: Jørgen Hedager Nielsen og Arne H. Pedersen)

Janni og Ruben som lige er kommet hjem efter at have været volontører ved Immanuelkirken, sang passioneret de hebraiske sange, de havde lært gennem arbejdet med bl.a. Young Adults. Om aftenen fortalte de om, hvordan noget så »kedeligt og gammeldags som almindelig bøn og bibellæsning« var hele grundlaget for den velsignelse som de oplevede med ungdomsarbejdet i kirken - sagt med et glimt i øjet.

Omkring 100 mennesker var samlet i Herning gennem hele dagen, og snakken gik livligt under aftenmaden i kirkehuset.

Professor ved Menighedsfakultetet Peter Legarth begyndte dagen med at undervise om dåben ud fra Det Nye Testamente. »Det er påfaldende, at når der skete noget nyt omkring Jesus og i den ældste menighed, var dåben inde i billedet. Når der blev overskredet en grænse, spillede dåben en vigtig rolle«, pointerede han.

Om aftenen fortalte Helene og Knud Erik Erbs om deres ophold som seniorvolontører: »Selvom vi er pensionister, føler vi, at vi stadig har noget at bidrage med«, fortalte Knud Erik om grunden til, de gerne ville af sted. »Når man giver meget får man mere igen«, konkluderede Helene.

Heidi Fredsgaard var i sommeren 2012 med Jews for Jesus til OL i London: »Det har været en fantastisk oplevelse at være af sted og få så mange samtaler med mennesker om det at tro. Vi talte jo ikke kun med jøder, men også med mange andre, som var mere åbne. At jøderne var meget afvisende, viser jo, at der er et eller andet på spil for dem i det her«, fortalte hun.

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Det handler om mission!

Bodil F. Skjøtt

Til Israelsmissionens årsmøde havde vi besøg af to studerende fra Israel, Paul og Jenya. Det er to messianske jøder, som vi har mødt gennem FCSI, det kristne studenterarbejde i Israel.

I ugen efter årsmødet mødte de to israelere forskellige KFS-grupper rundt om i Danmark, inden deres besøg sluttede med, at de deltog på KFS' påskelej. Og som Jenya, der oprindeligt kommer fra Kirgisistan, sagde det: »Så mange kan vi godt nok ikke samle til en kristen studenterkonference i Israel«. Det er vores håb i Israelsmissionen, at vi gennem et sådant besøg i Danmark kan være med til

at inspirere og skabe netværk for messianske jøder, der er engageret i FCSI, og samtidig gøre mission - også Israelsmission - konkret og udfordrende for danske studerende, som er engageret i studentermision.

Når vores to israelske gæster har mulighed for at blive her så længe, hænger det sammen med, at de også har påskeferie - altså jødisk påskeferie. Og det giver anledning til at reflektere ikke bare over forbindelsen mellem studerende i Israel og Danmark, men også mellem jødisk og kristen påske.

Mange af os har efterhånden vænnet os til at se sammenhængen mellem et jødisk påskemåltid og den aften, hvor Jesus indstiftede nadveren. Mange har prøvet at indlede deres påskefejring med et »messiansk« påskemåltid. Spørgsmålet er, om vi i vores forståelse af sammenhængen mellem de to påskefejring er kommet langt nok, eller om der er mere at hente til en forståelse af korsets betydning for hele Guds mission? Har vi forstået alle de elementer i den jødiske påskefejring, som Jesus taler om bliver fuldt og opfyldt med den nye pagt, som han indstifter inden for rammen af et jødisk påskemål-

tid? Fx bryder han her brødet og deler vinen som et tegn og en tolkning af det, som sker med ham på korset. Sammen med disciplene og alle andre jøder i Jerusalem fejrede Jesus også, at Gud stod ved sit løfte til Abraham, og at han viste barmhjertighed mod en flok slaver og gav dem deres frihed; at han brød Faraos magt og alle undertrykkende systemer og gav Israels folk værdighed og en ny identitet. Det er alt det, Jesus fuldender og opfylder med sin Exodus - sin udgang på korset. Gud førte Israel ud af Egypten med alt, hvad det indebar. Jesus har ført os ud - ikke af Egypten, men af mørkets magt (1. Kol. 1,13). Han har flyttet os - ikke til den anden side af Det Røde Hav, men over i sit rige - frihedens, forsoningens og genoprettelsens rige.

Påskan giver os vores identitet - Pinsen giver os vejledning til at udleve den i den verden, vi er sat i.

Det handler om mission! Her er det Jews for Jesus der er i aktion i New York.

Med til Israels Exodus hørte et liv som frelste og befriede, hvor de skulle leve som dem, de nu var. Hvordan det var, fik de at vide gennem pagten på Sinai. Og her bliver der så endnu en anledning til at gøre opmærksom på kristendommens jødiske rødder - og sammenhængen mellem den jødiske pinse og den kristne.

For påske og pinse hænger også uløseligt sammen. Gud udfriede ikke israelitterne fra Egypten for at lade dem vandre hvileløse rundt i ørkenen. Exodus havde et

formål og en retning. Påskan giver os vores identitet - Pinsen giver os vejledning til at udleve den i den verden, vi er sat i.

Eller kortere sagt: Det handler om mission! Det handler om at fastholde og forkynde Guds løfter. Det handler om at give undertrykte frihed, forfulgte et fristed og gøre op med de magter, som bryder ned og ødelægger. Intet mindre. For så omfattende er korset - den kristne påske og pinse, når vi ser det i lyset af Exodus - den jødiske påske og pinse.

ANDAGT: Sådan er kærligheden ...

Lars Bjerregaard Pedersen, sekretariatsleder i KFS

Forleden aften så jeg et afsnit af 'Sådan er kærligheden' - en programserie om parforhold på DR. Bare titlen kan provokere til eftertanke, men det var nu nogle af udsagnene fra de forskellige par, der endte med at få sat tankerne i gang.

Fokus var rettet mod, hvordan parrene havde indrettet sig på områder som arbejds- og familieliv og økonomi, og der var bestemt store forskelle. Min kone og jeg kunne både finde dem, vi kunne lade os inspirere af og dem, vi bare havde hån til overs for. Jeg mener bare, når et par siger »Dit er dit, og mit er mit« over en kam, så har jeg svært ved at se meget fælleskab i det parforhold. Men selv om der var meget forskellige udgangspunkter, så var det den samme kamp, alle disse par stod i. De havde alle en masse prioriteringer, hvor der skulle vejes for og imod, og så skulle der kompenseres lidt her og lidt der for at få familiefreden forhandlet hjem i den sidste ende. Et par eksempler: »Hvis du nu får lov til at købe de dyre højtalere, så går

det lige op med alle de sko, jeg køber på et år«. «Jamen i en periode så arbejder jeg helt vildt meget, og så i en periode arbejder du helt vildt meget«. Betingelsen i de her forhold er evig forhandling. Det er lidt som Danmark og EU. Vi har sagt ja, men vi har altså også lige nogle forbehold.

Disse udtalelser rumsterede en del i mine tanker netop, fordi overskriften var 'Sådan er kærligheden'.

Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed...

For det er jo ikke forbeholdene, vi starter ud med, når vi vil definere kærligheden. Det er jo ikke forbeholdene, der vandrer med op ad kirkegulvet og står mellem brud og brudgom. Men selv om det ikke er behageligt, så er det svært helt at afskrive, at hele prioriteringsraset også sætter sig spor i ens eget hjem og hvad værre er - i alle relationer. For det her med at forhandle for at få det meste ud af det til mit eget bedste og lave prioriteringer med tydeligt mig-aftryk risikerer også at vise sig i vores

vigtigste kærlighedsrelation. Den til Kristus.

Jeg endte mine eftertanke på den her udsendelse med at tilbringe lidt tid med min Bibel og læse ordene til Efesos-menigheden i Johannes' Åbenbaring. De var også gået ind i en kærlighedsrelation ligesom parrene, men det var gået galt hen ad vejen. I vers 4 hedder det; »Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed«. De må have tabt det fokus, de havde haft fra starten, hvor de kun havde øje for den eneste ene. Ligesom parrene er det blevet vendt til at handle mere om mig og mit. Hvad har jeg ud af det? Hvordan får jeg gavn af det? Menigheden har været mægtig og åndsfuldt, men er alligevel endt med at have tabt det vigtigste af syne. Kærligheden til Jesus er for-

Det kommer nemt til at handle om mig og mit...

trængt af et fokus på åndsgjerninger og ydre kristenliv. Det er det samme, når vi holder Kristus frem for fromme jøder og siger, at de har glemt ham, der kom til dem med kærlighed.

Nok er der forskel på ægtefæller og associerede partnere, eller hvad det måtte hedde med moderne termer, men jeg må konstatere, at jeg lider af det samme fokustab i mine relationer som alle andre. Det kommer nemt til at handle om mig og mit, så derfor skal jeg igen og igen rette mit blik mod Jesus, så denne relation og kærlighed fornyes. Det er nemlig et forhold i evig forvandling.

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N

Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk

Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte

Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen
Musalahakoordinator Simon Krüger
Kommunikationsmedarbejder
Dinna Bjerrum Swartz

Kontaktoplysninger på den enkelte ansatte og landsstyremedlemmer kan findes på vores hjemmeside: israel.dk

Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
FU-medlem Redaktionel medarbejder
IMT Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Administrator og præst Sten Nielsen
Sognepræst Heinrich W. Pedersen
Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard Pedersen
Tværkulturel konsulent i IM Krista Bellows

KOLOFON

Billede fra DR.

Guds folk i mission

✚ Andreas Østerlund Nielsen,
Ph.D. i missionsteologi

Hvad har plejehjemsdrift at gøre med Israelsmissionens formål om at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne? Jeg tænker på Israelsmissionens støtte til Ebenezer-hjemmet i Haifa. Der er næppe mange af dette blads læsere, som vil afvise, at begge dele er vigtige.

Men hvordan er det nu lige, sammenhængen er? Det får vi svar på ved at læse hele Bibelen i sammenhæng - som én stor fortælling. Forholdet mellem social ansvarlighed og forkyndelse af evangeliet er en gammel diskussion - ikke mindst inden for Lausanne-bevægelsen. Den kendte engelske teolog, John Stott, har været én af de mest betydningsfulde fortalere for at anerkende social ansvarlighed som en vigtig del af mission.

Hans »brede« syn på mission gennemsyrrer således Lausanne-bevægelsens Cape Town Erklæring fra 2010.

Hovedmanden bag Cape Town Erklæringen hedder Christopher J. H. Wright. Han har skrevet en fremragende bog om, hvad Bibelen fortæller om kirkens mission (Guds folks mission, Lohses forlag, 2013). Kristendommen har jødiske rødder. I det perspektiv viser bogen, at vi skal forstå kirkens mission som Guds folks mission. Når vi læser hele Bibelen som én stor fortælling om Guds mission, bliver det tydeligt, at kristen mission altid retter sig mod og omfatter hele menneskelivet i alle dets facetter.

Spørgsmålet er: Hvad er kirkens mission? Kan vi svare på det på en måde, så vi når ud over den traditionelle polarisering og prioritering mellem social ansvarlighed og forkyndelse af evangeliet? Wright hævder, at det er muligt. Hvis vores forståelse af evangeliet også omfatter Det Gamle Testamente, vil det nemlig korrigerende tendensen til at reducere evangeliet til en løsning på vores individuelle problem med synd. Evangeliet handler i første instans om Guds universelle herredømme i Kristus, som til sidst vil fjerne al ondskab fra Guds skaberværk. Det er en vigtig pointe for Wright,

at Jesu første disciple var jøder. Når disciplene forkyndte om Jesus, og kristendommen blev en missionsbevægelse, så var det ikke blot på grund af missionsbefalingen. Det var, fordi de første Jesus-troende jøder kendte den historie, de var en del af: Guds historie med sit folk. Og så begynder Wright med Moses og alle profeterne og udlægger for os, hvad der står om mission i alle Skrifterne.

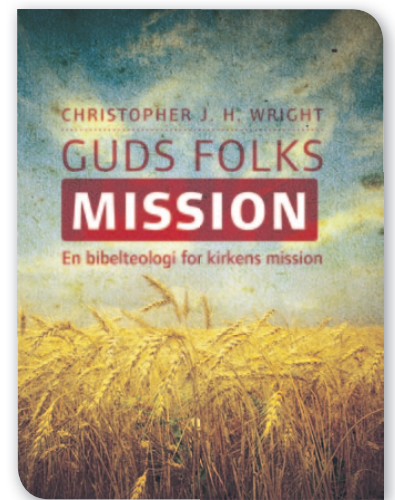
Det begynder med at leve under Guds herredømme, hvis vi vil forkynde om det.

Det er ikke så lidt! Mission omfatter i lyset af skabelsberetningen omsorg for skaberværket. Mission indebærer - ligesom Abraham - at være en velsignelse for alle folkeslagene ved at stole på og adlyde Gud. Guds folk i mission er et folk, der vandrer på Guds vej; mission er altså basalt knyttet til etik. Som ved udfrielsen af Egypten er Guds frelse altid en altomfattende (»holistisk«) befrielse fra alt, hvad der står imod og undertrykker. Og så fremdeles.

Så langt ser vi altså, at mission er knyttet til at *leve* på en bestemt måde ved at være det folk, vi er skabt til at være og ved at gøre det, vi er kaldet til at gøre. Som det gøres klart i Femte Mosebog (og i Apostlenes Gerninger): Guds forudgående handlinger kalder på ubetinget lydighed. Bibelsk mission og bibelsk etik er derfor uadskillelige. Hvis vi ikke selv stræber efter at leve som Guds folk, så giver det ikke mening at ville proklamere evangeliet om, at Gud ønsker at indlemme os i sit folk. Der er en pointe i, som Wright gør det, at følge Bibelens egen »story line«. Det begynder med at *leve* under Guds herredømme, hvis vi vil *forkynde* om det.

Men hvad så med proklamationen, den mundtlige forkyndelse af evangeliet - evangelisation. Hvilken plads har den? Kristne skal også være parat til at afgive vidneforklaring om den levende Gud og til at proklamere evangeliet om Kristus. Der skal ord på, og der skal vidnes. Det, der skal vidnes om, er en genoprettelse, som omfatter hele skaberværket, og det, som skal forkyndes, er en frelse, som omfatter hele mennesket. Bringet et plejehjem så evangeliet til jøderne? Ja, om noget! Fordi et plejehjem med troen på Jesus som fundament i dagens Israel med evangelisk nødvendighed

forener jøder og arabere. Dermed både demonstreres og proklameres evangeliet. Her er en forsmag på det nye Jerusalem - et tegn på Guds frelse, som er synligt og forståeligt for alle. Evangelisation og social ansvarlighed er to dele, som aldrig skulle have været adskilt. Det er derfor forføjlet at drøfte hvilken af delene, der er vigtigst. Når vi fordyber os i hele Bibelen, bliver vores forståelse af mission hel. Vi er en del af Guds folks historie. Det betyder, at vi er en del af en mission, som omfatter hele skaberværket og menneskelivet i alle dets facetter.

»Guds folks mission« af Chris Wright udkommer den 12. april i forbindelse hans besøg i Danmark. Mød ham på TORVET, hvor der er temadag. Læs mere på israel.dk.

Palæstinensere bruger bl.a. »sikkerhedsmuren« langs grænsen til Vestbredden til at formidle deres fortælling. Her er det et billede fra muren i Betlehem.

Mønten har to sider

✚ Rikke M. Grinderslev
Bachelor i Antropologi og Begivenhedskultur og IU-udsendt projektmedarbejder i Musalaha, Jerusalem.

Da jeg begyndte hos Musalaha, opdagede jeg hurtigt fra hvilken vinkel, jeg normalt havde set tingene: Den israelske.

I min nuværende position som projektmedarbejder bliver jeg i høj grad også udsat for den side, jeg stort set ikke kendte til: Den palæstinensiske. Det er udfordrende.

Formålet med denne artikel er ikke at få dig til at vælge side - nærmere ikke at vælge side og turde fastholde, at mønten altid har to sider.

Narrativer

Narrativer er livsfortællinger, som skaber grundlaget for, hvordan man opfatter verden og er en del af den. De dannes på baggrund af begivenheder, historie og identitet og ligger derfor dybt i selvpfattelsen. Der bliver automatisk skabt en grøft eller afstand til »den

anden«, som ikke deler samme grundlæggende livsfortælling, og hvis det skal være muligt at kunne forstå og sætte sig i »den andens« sted, må narrativerne synliggøres for begge parter.

Den palæstinensiske fortælling

En central del af det palæstinensiske narrativ består i tab og fratagelse af land. Det startede ved Al Nakba (Katastrofen) i 1948 ved oprettelsen af den israelske stat. Her blev hundredetusindvis af palæstinensere forvist fra deres hjem, og familier blev splittet. Sidenhen - i takt med nye jødiske bosættelser på palæstinensisk territorium og opførelsen af muren - er deres land kun blevet mindre.

(fortsættes side 6)

ARBEJDET

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jakobwn@israel.dk

Volontørkoordinator i Israel

Lise Bach Nielsen
E-mail: lisebn@israel.dk

Volontører i Jaffo

Mette og Martin Hornstrup

Volontør i Jerusalem

Anne-Sofie Ingemann Højegaard

Auisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 5.000 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt
Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup
Jørgen Hedager Nielsen
Poul Kristensen

Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale postkontor, hvor efter Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

INFO

Formandsberetningen

Hele formandsberetningen kan læses på www.israel.dk - ønsker man den tilsendt skriftligt, kan den rekvireres fra sekretariatet.

Økonomi og regnskab 2012

Israelsmissionen er kommet godt ud af regnskabsåret 2012.

Budgettet for 2012 var på ca. 3.527.000 kroner. Heraf var der budgetteret med 1.715.000 kroner som gaver. Årsresultatet blev et overskud på ca. 44.000 kroner, hvilket vi glæder os over.

Hvordan kan man komme ud med et overskud - ganske vist lille - når gaverne ikke udgør mere end godt og vel halvdel af indtægterne?

Det hænger sammen med, at der i gaverne ikke er medregnet indtægter fra testamentariske gaver og diverse offentlige tilskud. Derfor: tak for støtten i 2012 og på forhånd tak for fortsat støtte i 2013.

Det fulde årsregnskab kan af interesse rede rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat. Det ligger også på Israelsmissionens hjemmeside: www.israel.dk.

Raketangreb i november 2012

Naturligt nok påvirkede det vores udsendte medarbejdere, at raketangrebene fra Gaza nåede så langt som til Tel Aviv og omegnen af Jerusalem i november måned. Siden da har der været stille - stort set - og ingen af vores medarbejdere har givet udtryk for, at de føler sig utrygge ved fortsat at være, hvor de er. Men som Lise Nielsen skrev på sin blog dengang det stod på: »Tænk at diskutere, hvilket rum i lejligheden, der er mest 'bombesikkert'. Og overvej konsekvenserne af eventuelt at skulle bære sovende børn ned i et beskyttelsesrum midt om natten! Meget surrealistisk«.

En af drengene fra familien Rasmussen tog det på en lidt anden måde: »Ku' de da ikke få alt det krudt skudt af på én gang, så vi ikke hele tiden skal holde op med at spille fodbold?«.

FØRSTE DEL AF FORMANDSBERETNINGEN AFLAGT VED ÅRSMØDET 2013 - I UDDRAG

Israelsmissionen - jøder og dåb

Kai Kjær-Hansen, formand

Årsmødets tema er tro, dåb og identitet for jøder, der møder Jesus. Jeg er blevet bedt om i tema-delen af min formandsberetning at sige noget om jøder og dåb i Den Danske Israelsmissions historie.

Jeg har udvalgt et par personer og deres dåbshistorier. Hvad der begyndte godt, endte ikke altid lykkeligt. Presset mod den døbt jøde var ofte stort fra det jødiske samfund. Forståelse for den døbt jødes specielle situation ofte meget ringe i den kristne menighed. Som Henry Rasmussen, Israelsmissionens udsending i Lemberg (Lwow) i perioden 1936-1939 i et tilbageblik i 1975 formulerede det om den døbt jøde: »Lukket ude af det jødiske samfund og ikke lukket ind i det kristne!« Historier fra fortidens Danmark kan forhåbentlig være med til at øge omsorgen og forbønnen for vore dages Jesustroende jøder. I den messianske bevægelse i dag kender man også til, at døbt jøder forlader troen og ham, de er døbt til.

Døbt er købt

Op gennem den kristne historie er der eksempler på tvangsdåb af jøder. Dåb eller landsforvisning eller død. Et skændigt kapitel i kristendommens historie. Inden for de sidste par århundrede lod en del jøder sig døbe for at gøre karriere i kristne omgivelser. Det var deres personlige valg, om end de kristne omgivelser ofte satte betingelsen for jøders succes og fremgang i samfundet. Af de mange jøder i Danmark, der lod sig døbe, havde kun et fåtal været i forbindelse med Israelsmissionen.

»Døbt er købt«, sådan har det ofte lydt om jøder, der lod sig døbe. Sjældent har man anerkendt, at en jøde af ærlig overbevisning er kommet til tro på Jesus. Eller for at citere Henry Rasmussen igen: »Enhver døbt jøde får ufravigeligt spørgsmålet: »Hvad fik du for det?«.

I begyndelsen af 1900-tallet blev Israelsmissionen fra jødisk side kritiseret for, at de henvendte sig til børn, som de lokkede med ferieophold, og til

fattige jøder, som de lokkede med penge, for at vinde dem for kristendommen. Som det siges i Jødisk Samfund (nr. 13, 1913):

»Omvend så mange, som vil lade sig omvende, men henvend Dem til voksne, sunde, materielt uafhængige mennesker og benyt Dem ikke af børns uvidenhed, af fattiges fattigdom og elendighed! Frist ikke ulykkelige mennesker med penge og anden verdslig fordel!«.

Jeg anerkender problemstillingen med børn og mission, mission og fattige samt mission og penge. Jeg kan naturligvis ikke her 80 år efter proklamere, at der ikke blev gjort fejltagelser fra Israelsmissionens side. Derimod kan jeg sige, at man i Israelsmissionen dengang var opmærksom på denne problematik, og at man mente, at man spillede med åbne kort. Man tog afstand fra at købe sig til døbt jøder.

»Omvend så mange, som vil lade sig omvende«, lød det i fra jødisk side 1913. Det lyder stor-sindet. Men smerten kommer ikke til udtryk, smerten over, at en jøde træder ud af det jødiske folkefællesskab. Og ikke blot det, men også smerten over, at en døbt jøde ved sin dåb i den (»kristne«) treenige Guds navn er blevet en afgudsdyrker. »Afgudsdyrker«, ja, og det mener den ortodokse jødedom i dag også, at en messiansk døbt jøde er.

Og nu til et par dåbshistorier. For ikke at blive anklaget for al for stor ensidighed, citerer jeg et par gange fra bogen De russiske jøder i København 1882-1943, skrevet af den danske historiker Morten Thing.

»Døbt er købt«, sådan har det ofte lydt om jøder, der lod sig døbe.

Leopold Aschkenazis dåb

Under pressens store bevågenhed blev Leopold Aschkenazi den 20. november 1907 døbt i Sct. Pauls Kirke i København af præsten Martensen-Larsen, som var medlem af Israelsmissionens bestyrelse. Forud for sin dåb havde Aschkenazi i sit hjem samlet søgende jøder til bibeltimer. Der var store forventninger knyttet til ham. Om dåben fortælles der i Israelsmissionens blads januar-nummer i 1908. Aschkenazis selvbiografi trykkes samtidig. Indledt med: »Jeg er født i Rusland i året 1881 i et orthodox, jødisk

hjem, hvor faderen var rabbiner«. Og afsluttet med: »Det er min inderlige længsel og bøn, at de brødre af mit folk, som jeg har arbejdet med, måtte få nåde til at komme lige så langt som jeg er nu«.

Professor Frederik Torm, Israelsmissionens daværende sekretær, fortæller i samme nummer af bladet, at Aschkenazi var syg, da han blev døbt. »Han måtte derfor dagen efter sammen med sin hustru anbringes på et sygehus, hvor de tillige var i kærlige, troende menneskers hænder«.

Men allerede i oktober-nummeret 1909 må man i Israelsmissionens blad »med sorg« meddele, at Aschkenazi »nu er udtrådt af Folkekirken« og er blevet medlem af Jehovas Vidner.

Messiansk dåb i Middelhavet i dag. Israelsmissionens folk i første halvdel af det 20. århundrede ville nok rynke på næsen ad noget sådant. I Immanuelkirken i Jaffo bruger man almindeligvis kirkerummet. Hvad man end foretrækker: dåb i Middelhavet udgør en offentlig bekendelse.

Morten Thing kender til jødiske kilder, som udtaler sig både om Leopold og Etta Aschkenazis dåb. Etta var i øvrigt af hans mors familie. I Jødisk Tidskrift lød det om Leopold Aschkenazi: »At han har været indlagt på Kommunehospitalets 6. afdeling for Sindssyge generer ikke Missionen; - tværtimod, det letter den jo arbejdet - Til Lykke, Hr. Pastor«.

Jeg indrømmer, at jeg ikke kan lide at læse noget sådant. Jeg kan vælge at sige, at denne oplysning er det pure opspind. Det tør jeg ikke. Hvis oplysningen er rigtig, kan jeg så vælge at sige, at evangeliet om Jesus også er for sindssyge. For det er det! Men jeg kan konstatere, at Leopold Aschkenazi kort tid efter sin dåb forlod kone og børn og førte en omflakkende tilværelse. Ind og ud af Folkekirken, indlagt på nervesanatorium, angreb på Israelsmissionen og samtidig anger over sit liv. Korrespondance bevaret i DIM-arkivet fortæller herom.

Han døde i 1918, endnu før han var fyldt 40 år. Axel Torm vælger i 1935 at sige, at Asch-

kenazi på sit dødsleje vidnede om, »at han havde fundet tilgivelse ved korsets Gud og vidnede for sine kære og bad dem følge ham den samme vej«. Gud er den tilgivende Gud, så måtte det have været sådan! Men alt andet lige så skuffede Leopold Aschkenazi Israelsmissionen. Den betalte en årrække efter hans død de årlige udgifter i forbindelse med vedligeholdelse af hans gravsted. Var det en slags bod for - ikke at man havde døbt ham - men at man i Israelsmissionen havde lagt et for stort forventningspres på ham? Jeg ved det ikke.

Familien betalte sin pris. Fortællingen om fru Aschkenazis dåb og liv havde en anden udgang. Den havde også sin pris.

Etta Aschkenazis dåb

Efter Leopold Aschkenazis dåb flyttede familien til Odense. Her blev Etta Aschkenazi efter at have modtaget dåbsundersøgelse døbt den 19. april 1908. Herefter bar hun navnet Elisabeth.

Historikeren Thing, hvis mor som sagt, var i slægt med Ettas familie, anfører i sin bog, at selve dåben oftest medførte, »at den døbt blev udstødt af familien og det jødiske samfund« og fædre sagde undertiden »kaddish« over deres døbt barn, som om de var afgået ved døden (kaddish-bønnen bedes for afdøde).

Om fru Aschkenazi, som kom fra en stor indvandrerfamilie, skriver Thing:

»Fra sin dåb blev datteren udstødt af familien og kunne ikke besøge nogen af sine mange søskende eller sine forældre. En enkelt af søstrene, som hun var meget knyttet til, fik sin dybt religiøse mand med på, at den døbt søster måtte komme og spise med til shabbes [sabbat], men kun i køkkenet. Aschkenazis familie blev overladt til sig selv pga. hans omflakkende

TAK

... til landsstyremedlemmer

Thomas Frovin fik kun ét år i landsstyret. Han er med familie rejst til Peru som missionær, udsendt af Evangelisk Luthersk Missionsforening. Hans primære opgave bliver at opbygge et evangelisk studenterarbejde. Vi gratulerer og er overbevist om, at skulle en jøde falde på hans vej, så svigter han ikke.

Peter Østergaard Jacobsen, som efter ti år i landsstyret har valgt ikke at lade sig genopstille. Ikke fordi han er blevet træt af Israelsmissionen, men på grund af arbejdspress som sognepræst i Fredericia. Det sidste år fungerede han som næstformand. »Men måske kommer jeg igen«, siger han.

Tre missionærer i Israelsmissionen velsagtens omkring 1920. Fra venstre: Aage Esbo, Philemon Petri og Abraham Scheradsky. De to sidste var af jødisk fødsel.

og tidlige død. Konen kunne ikke få hjælp af MT [Mosaik Troessamfund] og måtte klare sig ved rengøringsarbejde og de håndører, Israelsmissionen kunne give. Når hun kom for at spise shabbesmad hos sin søster, var hun så sulten, at hun nogle gange kastede det op». Missionæren Philemon Petri skrev i et brev, dateret to dage efter dåben, følgende: »Fru Aschkenazis svoger har været i Odense i 10 dage, og der har udkæmpedes en meget alvorlig kamp, nu håber jeg, de får være i fred«.

Elisabeth Aschkenazi fik ikke et let liv. Hun bevarede til sin død forbindelsen til Israelsmissionen. Hvis ikke andre huskede hende, gjorde jødemissionæren Scheradsky det. Her hans lille tale til hende, da man fejrede hendes 50-års dåbsdag, den 19. april 1958 - og gengivet på Scheradskys lidt gebrokkne danske sprog.

»De ønskes hjertelig tillykke med femti års dåbsdagen! Vi, som kender Dem ved, at den forløbne tid har ofte været for Dem stormfuld - Men vi ved også at De har bygget Deres livshus på klippen, derfor kunde De stå imod alle de storme og angreb (Mt. 7,24-25). Ellers havde De sikkert ikke været her i dag på denne Deres stor fest-dag sammen med Deres kære og vennerne, som glæder sig over Deres 50 årige vidnesbyrd om, at det sikreste er dog at bygge i tide sit livshus på klippen! Vi siger Dem tak for det gode eksempel og ønsker Dem fremdeles Guds velsignelse i de kommende dage. Med kærlig hilsen fra Deres gamle venner Th. og A.S. [= Thyra og Abraham Scheradsky]«.

Også Inge Becker, en af hendes tre (døbte) døtre, bevarede kontakten til Israelsmissionen. Hun døde i december 2011, 103 år gammel.

Abraham Scheradskys lange vej til dåb

Om Scheradskys dåb mandag den 18. marts 1912 gengiver Morten Thing, hvad der blev skrevet i et jiddisch blad:

»Endelig lykkedes det for de københavnskmissionærerstallerken-slikkere [nok slang for folk, der blander sig i alt muligt; anmærkning af Thing] med deres jesuitiske sorte hånd at indfange et uvidende offer nemlig Scheradsky«. Thing beretter videre, at vedkommende kendte Scheradskys forældre, som var ortodokse jøder. Da han spurgte dem om det var rigtigt, at deres barn kom hos kristne, græd de deres bitre tårer, og hans bedstefar mente ikke, at han kunne overleve.

På dagen for Scheradskys dåb, var »vennen« gået hen til Scheradsky for at spørge ham, om han nu virkelig havde tænkt sig om. »Men missionærernes nævenyttige folk ... så mig og omringede mig som vilde dyr og tillod mig ikke at komme ind til ham, og tilbageviste mig med tyranniske og barbariske ord og truende næver«, skriver »vennen«.

Scheradsky »et uvidende offer«, indfanget af københavnske missionærer.

Hvordan lyder Scheradskys egen historie? Noget anderledes.

Scheradsky, der var født i Polen i 1885, kom til Sverige i 1904. Han fandt logi hos ægteparret Nilsson, som vidnede ivrigt for ham og gav ham et hebraisk Nytestamente. Det blev for meget for ham, og han meddelte fru Nilsson, at han ville flytte. Da hr. Nilsson hører det, siger han kloge ord til sin kone: »Vi har nok talt for meget til ham om Kristus, i stedet for at tale med Kristus om ham«. De stoppede deres vidnesbyrd, Scheradsky blev boende, men kunne om natten gennem de

tynde vægge til Nielssons sovekammer høre, hvordan de med gråd bad om frelse for ham.

En Langfredagsgudstjeneste, som han overværede på nederste bæk i kirken, gjorde stort indtryk på ham. Præsten havde læst Esajas 53 - kapitlet om Herrens lidende tjener og sagt: »I, borgere i Landskrona, må ikke tro, at jøderne er alene om den langfredag at korsfæste Jesus. I og jeg var med til at nagle ham til korset«. Det hebraiske Nytestamente kom frem igen. Plejeforældrene hjalp ham til at forstå det. Men ingen dåb.

I kan blive døbt, fordi I blev købt - endda dyrt - med Jesu blod.

Senere var han et årstid i Stockholm, hvor Den Svenske Israelsmissions leder, »pastor Lindhagen interesserede sig for mig og viste mig stor velvilje«, skriver han. Men Lindhagens »velvilje« var ikke forbundet med betingelse om dåb. Scheradsky rejste fra Stockholm som troende ikke-døbt jøde.

Han kommer til København i 1907, og, som han fortæller, »føler sig tilskyndet« til at søge kontakt med KFUM og er fra 1908 medlem i Garnisogns Sogns KFUM, »hvor jeg stadig kom i 3 à 4 år«. I 1911 blev han optaget på Diakonissestiftelsen »for at lære sygepleje« og hørte Olfert Ricard prædike i dens kirke. Han tog initiativet til at henvende sig til Olfert Richard og bad ham om at forberede sig til dåb, hvilket han blev »gennem længere tid«. Den fandt sted i Emmauskirken. En hverdag. »Jeg ønskede«, skrev

han siden, »alt skulle gå stiltfærdig til, men da jeg kom ind i kirken, var den fyldt med diakonisser«.

Håndgemæng eller ej forud for dåben: Scheradsky var ikke »et uvidende offer«. Han havde været igennem en lang proces på fem-seks år som troende ikke-døbt jøde. Han kendte omkostningerne ved at lade sig døbe. Han gjorde det frivilligt og af overbevisning.

Israelsmissionen - en langsom døber

I Den Danske Israelsmissions historie har evangeliet lydt til langt flere jøder end dem, der lod sig døbe. Vi kender til enkelte ringvirkninger af forkyndelsen; der har sikkert været andre. Generelt - men ikke uden undtagelser! - har Israelsmissionen været »en langsom døber«. Før dåb en grundig dåbsoplæring. Folk, som man mente havde uærlige motiver, er blevet afvist. Fattige jøder, der er blevet døbt, har undertiden fået økonomisk hjælp, sådan som fattige ikke-døbte jøder undertiden fik hjælp af Det Mosaik Troessamfund. Der er eksempler på, at et par børnerige døbt familier i København, gik lige til stregen i den henseende - og måske også over.

Israelsmissionens folk har generelt set været karrige med at udstede dåbsattester.

Dog gjorde man det frimodigt i forbindelse med jødeaktionen i oktober 1943. Her var man endog med til at udstede falske dåbsattester, som reddede jøders liv. Mere om det senere på året, hvor vi i Israelsmissionen vil markere de danske jøders redning til Sverige for 70 år siden.

Og ellers har Israelsmissionen sagt til jøder: »I kan blive døbt, fordi I blev købt - endda dyrt - med Jesu blod. Det vil vi blive ved at vidne om«.

Missionær Esbo om dåbsspørgsmålet - ingen direkte opfordring til dåb

Fra midten af 1920'erne arrangerede Aage Esbo, som var ansat i Israelsmissionen, teltlejr om sommeren for unge jødiske mænd. På andre tider af året blev der holdt møder for dem i hans hjem.

En dag fik han besøg af en jødisk delegation. Ved en familiesammenkomst havde nogle gjort gældende, at det eneste, missionærerne ville, var at få jøder døbt. Men en ung mand, som havde deltaget i Esbos møder, havde da påstået, at der aldrig var blevet sagt noget til ham om, at han skulle døbes, og at han kunne være lige så god en kristen som alle andre uden at blive døbt.

Så hvad svarede Esbo denne deputation? Han bekræftede, at der ved møderne ikke blev opfordret direkte til dåb og skriver: »Der er gjort så mange bitre erfaringer med forhadte dåbshandlinger blandt jøder, så vi ofte måtte sige »Nej« til anmodning om dåb, nemlig når vi skønner, at vedkommende ikke er en overbevist kristen, og at der ligger sociale eller økonomiske interesser bag begæret. Vi peger på Jesus og fortæller om de messianske forjættelsers opfyldelse på ham; og når en jøde selv begynder at læse Ny Testamente, skal spørgsmålet om dåbens nødvendighed nok melde sig hos vedkommende, og så er vi altid rede til at tale om dåb«.

Og Esbo fortsætter sin skildring: »På spørgsmålet, om dåben var nødvendig for at blive frelst, måtte jeg svare, at hvis et overbevist menneske dør uden at nå at blive døbt, vil jeg ikke tro, at Gud vil stille dåben som en salighedsbetingelse. Men vil man være kristen og af trods ikke vil lade sig døbe, så ligger sagen sikkert anderledes«. Han henviser til omskærelsens pagt mellem Gud og den otte-dage gamle jødiske dreng »På samme måde sluttes der en pagt med Jesus ved dåben, der samtidig for jøden er et vidnesbyrd overfor alle sine tidligere omgivelser kommer til at betyde et vidnesbyrd«.

Altså: ingen tvang, intet dåbspres. Men dåb hører med til et »normalt« liv, når man tror på Jesus Messias, også når man er jøde, og med de omkostninger, noget sådant medfører. Åbent vedgår Esbo, at de fleste af »hans« unge mænd, ikke vovede at tage dette skridt, om end der var undtagelser.

Fra en teltlejr for unge jødiske mænd i 1923 - med gæster siddende udenfor.

Nogle børn oplever at blive drillet med, at »de tror på det Nye Testamente« i israelske skolegårde.

Fordomme skal nedbrydes

Jakob Wilms Nielsen,
præst i Jerusalem

På Caspari Centeret i Jerusalem kommer der indimellem turistgrupper, som ønsker at blive vist rundt på centeret. Ud over rundvisningen arrangeres der også et lille foredrag om israelsmission og messianske jøder. Som en del af foredraget præsenteres en kort video, som blev vist på israelsk tv for år tilbage.

I indslaget møder vi den messianske familie »Ronen«, som sidder omkring aftensmaden og fortæller om det at være Jesus-troende jøder. Her kommer de bl.a. ind på, hvordan børnene og deres klassekammerater ser på det, at de er messianske jøder. Og det kommer frem, at børnene af og til må finde sig i at blive mobbet og endda slået, mens de bliver kaldt for »de kristne«.

»Kristen« er altså for det første tilsyneladende et skældsord blandt skolebørn i Israel, og for det andet så er der åbenbart ikke plads til kategorien Jesus-troende jøde. Du er enten jøde, eller også er du kristen - der er ikke noget midt mellem.

Jeg må indrømme, at jeg i forbindelse med disse fremvisninger ofte har tænkt: »Er det nu også så slemt? Bliver Jesus-troende børn i Israel virkelig drillet i skolerne?«. Men for et par dage siden, da jeg fulgte vores yngste datter,

Rebekka, i skole, hørte jeg en skoleelev i skolegården råbe efter en af sine kammerater: »Attah Maamin BaBrith HaHadasha!«. (Du tror på Det Nye Testamente). Det var tilsyneladende ment i sjov, og jeg tror ikke, at ham, som det »gik ud over«, faktisk var en Jesus-troende jøde. Men det blev alligevel sagt i en tilpas vrængende og drillende tone. Lidt a la: »Ha, ha, du tror på Det Nye Testamente! Ha, ha«.

Et lille tegn på, at dokumentarens påstand om at selv små børn i israelske skoler kan få problemer, fordi de tror på Jesus eller på Det Nye Testamente.

Om bålet i ørkenen

For en uges siden sad jeg omkring et lejrball midt i Negevørkenen sammen med en god gruppe af volontører og studerende, udsendt af Israelsmissionen. Vi talte om, hvor vi hver især var i vores vandring med Gud, og det fik en af

vores ikke-troende volontører til at sige noget tankevækkende.

Hun gav udtryk for, at det havde været godt for hende at komme tæt på troende kristne. Det havde været godt, fordi det havde fået hende til at gøre op med nogle af hendes fordomme om »de kristne«.

Og så opfordrede hun os til at komme mere ud over kanten, så også andre kan få nedbrudt deres fordomme om os, som tror og følger Jesus.

Denne lille oplevelse har fået mig til at overveje, om det måske i virkeligheden også er det, der er vores opgave i Israelsmissionen som en del af en større jødemissionale bevægelse?

Ligesom den omtalte volontør kom til Israel med fordomme om »de kristne«, så har den almindelige israeler en mur af fordomme om Jesus og hans budskab, som hindrer ham i at tage reel stil-

Du er enten jøde, eller også er du kristen - der er ikke noget midt mellem.

ling. Fordomme, som kommer til udtryk, når børn hånende beskylder hinanden for at tro på Det Nye Testamente.

Der ligger virkelig en opgave for os som Israelsmission i at nedbryde fordomme sammen med vores messiansk-jødiske samarbejdspartnere. For sidstnævnte især om at være til stede i samfundet som levende vidnesbyrd om, at Jesus og Det Nye Testamente netop er en kilde til liv og til frelse, og at der derfor ikke er grund til at forfølge eller vrænge af Jesus-troende jøder.

Mønten har to sider (fortsat fra side 3)

De er blevet uretfærdigt behandlet og ser det derfor som deres ret at yde modstand og bekæmpe dem, der truer deres kultur og land. Eksistentiel usikkerhed præger befolkningen i mangel på basale behov som sikkerhed, frihed og retfærdighed - et resultat af at være under besættelse af en stærkere magt. Mange palæstinensere nægter at anerkende staten Israel, fordi den er en trussel mod en sikker og tryk palæstinensisk identitet - en såkaldt de-legitimering af israelsk identitet.

Den jødiske fortælling

Israelere i dag er vokset op med risikoen og frygten for palæstinensiske selvmords- og raketangreb.

Det jødiske folk er blevet forfulgt helt fra gammel testamentelig tid og op gennem historien med kulmination i Holocaust under 2. Verdenskrig, hvor op imod halvdelen af verdens jøder blev udryddet. Det har skabt en stærk offeridentitet og eksistentiel usikkerhed, som er grundlag for tankegangen: »Vi er ikke sikre uden vores eget land«. Jøderne betragter sig som Guds udvalgte folk med retten til landet og besidder en både moralsk, økonomisk og militærisk overlegenhed. Der sker også en de-legitimering af palæstinenseres identitet, idet de betragter dem som mere primitive og underlegne. Det fører også til en de-humanisering, hvor fjenden bliver

set som ikke-mennesker, hvorved man kan retfærdiggøre sine egne handlinger.

En verden i farver

Israelere, palæstinensere og israelske palæstinensere er på forskellige måder blevet ofre for traumatiske begivenheder og omstændigheder. På trods af forskellige narrativer leder de for dem alle til eksistentiel usikkerhed, offeridentitet og de-legitimering af »den anden«.

De respektive narrativer kan være en kilde til at få en forståelse af konflikten og ikke mindst menneskerne bag - at se den 'i farver' og ikke i 'sort-hvid'.

Eksistentiel usikkerhed præger befolkningen...

Som dansker kan jeg måske nemt sætte mig uden for Israel-Palæstina konflikten og sige: »Den berører ikke mig«. Men hvilken konflikt gør da? Danskerne forskrækkelse for fremmede etniciteter? Danskerne berøringsangst for religion? Så mit grundlæggende spørgsmål til dig er: I hvilken konflikt eller sammenhæng kan du blive

bedre til at se den anden i øjnene, ikke fordomme, men lytte og anerkende virkeligheden, som den ser ud fra den anden side?

Læs hele artiklen om palæstinensiske og israelske narrativer på israel.dk.

Palæstinensere bruger bl.a. »sikkerhedsmuren« langs grænsen til Vestbredden til at formidle deres fortælling. Her er det et billede fra muren i Betlehem.

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL
... og kom et spadestik dybere i den bibelske verden!

tilbud 60 kr
Jeremia

Introduktionstilbud:
Indmeld dig inden d. 10. maj, får du 3 numre for 60 kr.
Herefter er prisen for medlemskab 185,- kr/år (135,- kr for unge under 26 år).

Netop nu!

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk
eller skriv til • hh@bibelskarkaeologi.dk

Israel

Grupperejser

Familierejse	5.7,10 dg.
Klassisk rundrejse	4.9,10 dg.
Rundr. m. Samaria	29.9,11 dg.
Klassisk rundrejse	12.10, 9 dg.
Efterårsrejse	25.10,10 dg.
Badeferie 2014	22.2, 8 dg.

På egen hånd

- Forhør om de aktuelle flypriser
- Flyv fra Billund eller Kastrup
- Vi booker gerne arrangementer efter DIT ønske.

Bestil vores katalog

75 92 20 22 **felix rejser**
felixrejser.dk

Postkort fra Israel

UOLONTØRPOSTKORT Kristina Dam

Praktikantophold med kant

Et volontørophold, eller et praktikophold i Israel kan sammenlignes med, når en fugl skal ud og flyve for første gang. Først skal man ud i noget nyt, man skal nærmest tage tilløb til at springe sig ud i det.

Første vingeslag kan være meget uvant, mærkeligt, anstrengende og endda lidt ubehageligt. Man ved ikke helt hvordan man skal bære sig ad. Men efterhånden så får man luft under sine vinger. Man lærer hvordan man bedst muligt kan tage de rigtige greb, og man får nye venner, som

hjælper, vejleder og støtter en. Også selvom man møder nye og fremmede fugle, så lærer man at kommunikere med dem. Først et par pip, og så lidt mere sammenhængende pip.

Men så når man har lært alle de rigtige greb, den rigtige måde at udnytte vinden på, og at kommunikere med de andre fugle, skal man ned på jorden igen. Man kan ikke blive deroppe for evigt. Men heldigvis så er det ikke et farvel for evigt, da man jo kan tage sig en ny flyvetur tilbage igen. En tur til Israel har gjort så meget for

både mig, men også for en masse andre unge mennesker.

Det kan helt klart anbefales, og jeg kan sige at selvom det er dejligt at komme hjem, så vil jeg altid have en connection til Israel og til Israelsmissionen!

Kristina studerer til pædagog i Esbjerg. Hun har i efteråret 2012 været praktikant på Machaseh i Jerusalem og kom hjem i februar.

SOMMERLEJR MED FORSONING

Johane Ettrup Larsen

Mens det endnu var sommer og augustsolen varmede, drog jeg sammen med to andre danskere til Sydtyskland. Målet var Musalahas familiekonference 2012 i Tyskland, hvor kirkeledere fra både messiansk-jødiske og arabisk-

kristne menigheder i Israel og deres familier var samlet. Vores opgave bestod i at holde bibeltimer og lave aktiviteter for juniorer og teenagere. Temaet var forsoning (»musalahah« på arabisk), og venskab med unge fra »den anden side« af konflikten og refleksion over bibeltjekter om forsoning, rørte ved noget i de unge. Det var en meget intens

og spændende uge, hvor vi fik lov at påvirke - og ikke mindst selv blive påvirket - af utroligt spændende mennesker og få et mere nuanceret billede af mellemøstkonflikten.

Er du interesseret i at deltage på Musalahas sommerlejr? Så skriv en mail til iu@israel.dk eller tjek vores hjemmeside!

IU-SOMMERLEJR PÅ HOLMSBORG!

»HAN GJORDE DET...!« er temaet for dette års bibelcamping på Holmsborg, hvor Israelsmissionens Unge igen i år står for ungdomscamp. Vi skal være sammen en uge i påskens tegn, hvor vi sætter fokus på, hvad Jesus gjorde på korset, og hvad det betyder for os i dag.

Ungdomscamp på Holmsborg er en uge med Gud, fællesskab, god undervisning og en masse sjov. Israelsmissionens præst i Jerusalem, Jakob Wilms Nielsen, vil være sammen med os og stå for vores formiddage. Så kom og mød ham, mød gamle volontørvener og mød IU i afslappede og hyggelige rammer!

Holmsborg Bibelcamping er i uge 30 (19. - 27. juli) og ligger smukt ved Vesterhavet nær Hvide Sande. Vil du gerne vide mere, så skriv til Poul Kristensen på unge@israel.dk eller gå ind på www.holmsborg-bibelcamping.kfum-kfuk.dk

LODSEDLER 2013

Nu er dette års lodsedler sat i omløb. En lodseddel koster 20 kr, hvoraf de 15 kr går til IU's missionsarbejde. Du kan købe dem ved at skrive til unge@israel.dk. Du er velkommen til at bestille flere til at sælge til familie og bekendte.

ER DU FLYTTET? NY MOBIL ELLER E-MAIL?

– Så send dine nye info til Israelsmissionens Unge via en mail til unge@israel.dk

ER DU MEDLEM?

Støt arbejdet, bliv medlem for kun 75 kr om året på hjemmesiden ung.israel.dk.

KORT NYT
- NEWS FROM IU

REJS UD MED IU

Missionsrejser til New York, London, Berlin, Budapest og Moskva eller et volontørophold i Jerusalem?

JFJ-kampagne i New York
Dato: 30. juni - 27. juli 2013
Pris: 7.500 kr. (alt inkl.)

Vi søger: Stewards til den store, årlige sommerkampagne i NY. Du kommer til at bo midt på Manhattan og oplever »The Big Apple« på nærmeste hold, mens du er en del af et internationalt fællesskab, der med hårdt arbejde fortæller om Jesus.

JFJ-kampagne i London, Budapest, Berlin eller Moskva

Dato: Se byer
Pris: 7.500 kr. (alt inkl.)

Vi søger: personer, der vil evangelisere på gaden og/eller være steward bag kulissen og derved være med til at udbrede evangeliet om Jesus. En unik mulighed for at opleve Europæiske storbyer og samtidig deltage i en stor, international Jews For Jesus Outreach!

Berlin
24. juli - 11. august 2013
Træning: 25. - 27. juli
Forbønshandling: 28. juli
Kampagne: 29. juli - 10. august

Budapest
14. august - 1. september 2013
Træning: 15. - 17. august
Forbønshandling: 18. august
Kampagne: 19. - 31. august

Moskva
1. - 15. september 2013
Træning: 2. - 4. september
Forbønshandling: 5. september
Kampagne: 6. - 14. september

London
23.-29. juni 2013

Ønsker du et længere udlandsophold så læs mere om at være Meet the People, Missionspilot eller praktikant i Israel på ung.israel.dk eller kontakt os på iu@israel.dk eller 5195 3209.

ABRAHAM VAR HERRENS TJENER

 Poul Kristensen

IU's tema for året 2013 er »Herrens Tjener«, og i den forbindelse vil vi bringe en række artikler om bibelske personer, som særligt var Herrens tjenere.

Abraham er en af de personer i Bibelen, der oftest bliver omtalt som »Herrens Tjener«. Samtidig er det i Abraham, at hele Guds plan for at genoprette verden begynder, og dermed også Israels historie. Derfor er han et forbillede for os, der gerne vil være Herrens tjenere i dag.

Abraham var gift med Sara; de kunne ikke få børn og boede i et land langt væk fra det land Gud ville give ham. Men Gud talte til

Abraham om landet og lovede ham, at han skulle få en stor slægt, og Abraham lyttede til Gud og handlede på det. Gud udvalgte Abraham og hans slægt til at blive velsignet af ham og til at bringe velsignelsen fra Gud til hele verden.

Men der gik mange år, inden Abraham så resultater! Godt nok kom han til Kana'an, men han fik ingen børn. Godt nok var han rig

og havde mange tjenere under sig, men der var ingen til at overtage det, når han døde, og føre slægten videre! Abraham tvivlede ofte på, at Gud ville holde sit løfte, og til sidst tog han sagen i sin egen hånd; han giftede sig med Saras træl (det gjorde man ofte dengang, når man var barnløs), og fik sønnen Ismael. Men det var ikke Guds plan! Gud ønskede at give Sara et barn, Isak, lade ham bære kaldet om at blive velsignet og selv at velsigne verden.

Vi beundrer ofte Abraham, fordi han var lydlig, da Gud ønskede, at han skulle ofre Isak, og med rette. Men vi glemmer, at han har levet det meste af sit liv i tvivl og usikkerhed på, om Gud ville holde sit løfte! Selvfølgelig er Abraham et forbillede, fordi han stolede på Gud og gjorde, hvad Gud bad ham om. Men han er lige så meget et forbillede, fordi han holdt sig til Gud, når han fejlede. Han vidste, hvor han skulle klage sin nød, og

hvor han kunne få tilgivelse. Hvis vi skal lære noget af Abraham, hvad er så en Herrens tjener i dag? Det er en, der *lytter* til Gud og *handler* efter det. Det var begyndelsen for Abraham, ligesom det er for os. En Herrens tjener ønsker at gøre Guds vilje, fordi Guds vilje er god. Men ligesom med Abraham, sker vores handling altid på baggrund af Guds handling: Gud udvalgte Abraham til at blive velsignet, og Abrahams handlinger var et svar på udvælgelsen. Sådan er vores gerninger også svar på det, Jesus allerede har gjort for os!

Og nok så vigtigt: Abraham er ikke et forbillede for os, fordi han var fejlfri. Tværtimod! Men på trods af tvivl og fejltagelser, så var han alligevel et redskab i Guds hånd - præcis ligesom vi kan være det.

Abraham var Herrens tjener og er i dag måske mest kendt for at ville adlyde Gud i at ofre sin søn, Isak. Her er begivenheden gengivet dramatisk af den italienske kunstner Caravaggio (1571-1610).

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Poul Kristensen
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075
Volontørkoordinator Lise Søndergaard | IU@israel.dk
IU-formand: Peter Bach Nikolajsen | peterbach30@hotmail.com
Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentearbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907